

се зачервила като божуръ, навела глава и потънала въ обайни мисли. . . . На свадбата, която станала слѣдъ двѣ седмици, малко и голѣмо се струпало въ черкова и вѣжници, да види Генка Севдата. И тъй, дѣдо Генко на връхъ годежа си се сдобилъ съ прѣкоръ. Самъ той пъкъ бѣше еднажъ разпращалъ, че ужъ тоя прѣкоръ му билъ изкаралъ единъ момъкъ сигуренъ кандидатъ за момата, и не се сърдѣше, когато тъй го наричаха.

Въ Бойково ако кажешъ: „дѣдо Генко“, мжчно ще те разбератъ, за кого говоришъ, защото има още 2-3 Генковци, сжщо старци. Трѣбва да кажешъ: „дѣдо Генко Севдата“, или — просто „Севдата“. Тогазъ и малкитѣ дѣца ще те разбератъ. Та кой въ Бойково не познава дѣда Генка! . . .

Ний, обаче, като не слѣдваме никакви традиции — па се и лесно разбираме! — ще го наричаме за кратко: „дѣдо Генко“.

Отначало дѣдо Генко билъ сиромахъ човѣкъ — та и сега не бѣше богатъ — но разбралъ, че учението е харно нѣщо и затуй го бѣ обикналъ отъ все сърдце. Тъй отиде и до край. То му се прѣдставаше въ нѣкакъвъ ореолъ на величие и светостъ даже. Тукъ трѣбва да разбираме духовното, черковското учение, богослужебнитѣ книги и всички съ теологично съдържание. Отъ него той прѣмина къмъ свѣтското. Между тия два вида учение той не виждаше нѣкаква разлика, — та и нѣмаме я тогава. Нѣщо повече: немислимо бѣ за стареца нѣкакво дѣление помежду имъ. Уважаваше учението за учението, за светостъта му, защото бѣ строгъ привърженикъ къмъ вѣрата. Никога не се усъмни въ него ни най-малко. Той му бѣ прѣдаденъ съ оная безкористна любознателностъ, каквато бѣше сѣмо въ онова робско врѣме и въ ония запазени събуденички чисто българи балкански голѣми селца, — оазиси срѣд пустиня — когато нѣмаше днешнята прѣситеностъ, разочарованостъ и експлоатация въ и съ науката. Наистина съ своето зорко око той бѣ съзрѣлъ, че нѣкои ученици не тачатъ вѣрата, но тия той считаше за недучени, криво разбрали, или развалени и си мислѣше, че единъ день всичко ще се уреди. На врѣмето си дѣдо